

LILI

„Néha nem vagyok jó, felelte a herceg.”

Folytasd mondta Ivánka.

Lili hanyatt feküdt a Vörös Tenger partján. A közelben egy csapat izraeli suhanc hülyéskedett. Lili felé mutogattak, majd az egyikük összeszedte bátorságát és leheveredett Lili mellé a homokba. Beszélt, beszélt, Lili becsukta a szemét, talán mosolygott is, és egyszer csak szeretkeztek. Lili később hallotta, hogy a fiu boldogan dicsekszik a többieknek. Olyan jó volt, nem éreztem semmit, nevetett Lili.

Lili sírt, ha elélvezett.

Karácsony előtt egy héttel Lili és én lopni indultunk. Lili egyszer ellopta a régi zsidó színház zöld bársonyüléseit. Én csak félttem és falaztam, kis színielőadásokat tartottam a feltűnően ártatlan, kalapos férfi szerepében, míg Lili beolvad környezetébe, és elszüllesztette az ajándékokat kabátja üregébe. Közben vitatkoztunk is, hogy ki minek örülne, kinek mire van szüksége.

Őrködtem az igazságra, hogy senki ne bántódjon meg.

Először mindig valami könnyen eladható holmit loptunk, hogy az érte kapott pénzen beszerezzük a szükséges könnyedséget és kitarást. Nem túl sokat, mert a munka felfokozott éberséget követelt. Egyre több helyen használtak sípolót, így zsilettpengét mindig vittünk magunkkal.

A gyerekek gyöngyöző kacagása kárpótolt a gyanakvó felnőttek félőrméért.

Karácsony, karácsony után.

Aztán térdig ért a szemét és a vécé is eldugult, egy hétig állt benne a szar. A heroin és a szexuális vágy izgalma elmúlt, csak a barátság

és Lili kisgyermekke tartott minket össze. A betegségtől való félelem és az álmodozás. A jókedvhez kellett a cocain.

Lili rosszul bírta. Lakását okkultista könyvek és titokzatos, alig látható élősködők lepték el. Bemásztak Lili bőre alá, és ki kellett őket halászni. Lili használt zsilétpengével dolgozott. Én erőtlenül tiltakoztam, és emlékeztettem Lilit egy közös barátunkra, aki a fülcimpáját vágta le hasonló helyzetben.

Lili apró ujjain elszaporodtak a sebek, különösen az ujjak hegyén. Én szabadidőmben a gyerekkel játszottam, és verseket írtam neki. Később együtt ordibáltuk őket:

Alig ember, aligátor,
éppen csak, hogy tud magáról, kedvence a FORMULA,
nem bánja, hogy nincs foga.

Elvégre költő vagyok.

A gyerek akárhová fölmászik és akárkit megszólít.

Jobb lesz mint a szülei, mert szebb volt a gyerekkora.

Azután elegendem lett és elraboltam.

Néhány hét múlva Lili utána jön a tervek szerint.

Alig vártam már, hogy megérkezzen, mert a kisfiú egyre gyakrabban szólított a mamájának, és különben sem éreztem jól magam. A pályaudvaron, mint rég nem látott ismerőst fogadta Lilit, férfias természetességgel kézenfogta és megmutatta neki a mozdonyt. Többé rám se nézett.

Van isten, és én kivettem egy kis szabadságot.

„Ha beteg vagy,
vesd le a bőröd és táncolj a csontjaid körül,
néha sikerül.”

Nem tudok ülni, állni, feküdni, kinyújtózni és összezsugorodni, nem tudok ébren lenni és aludni.

Ha most valaki adna három másodpercet amikor nem érzem azt amit érzek,

akkor én azt a három másodpercet olyan sokáig kitartanám, és olyan hálás lennék,—

tudnám, hogy mielőtt feljön a Nap, megint ki tudok cselezni magamnak három másodpercet, amikor nem érzem azt amit érzek.

„Izzad a Sfinx:”

Láncraverve vezetnek minket, és a járókelők szeme meg se rebben.

Egy kicsit szégyellem magam, mert az egyik zsaru felém fordul,

— nem túl öreg maga ehhez?

Erre eddig nem is gondoltam.

Motyogok valamit a hátsóülésen, hogy valaki rettenetesen vár és, hogy egy ötdolláros szarért tönkreteszik az életemet.

De meg se hallják, ha már egyszer megbilincseltek.

Lili feje hajol be az ablakon.

A zsaruk örömmel köszöntik. Helló Lili, hogy van?

De nem tudja kiénekelni a sajtot a szájukból.

Majd a bíróságon találkoznak. Mikor?!

Egyszer én vártam Lilit a bíróságon, de többször ráankszóltak, mert a gyerek randalírozott. A légkör egyáltalán nem volt ellenséges. Nehány hosszú éjszakára számíthatok.

Tudom, hogy összetévesztettek valakivel, mert az egyik civilruhás a hátam mögött beleszólt a rádió-telefonba: Nem ő az!

Szétvetett lábbal, széttárt karokkal álltam a falnak tenyerelve és még reménykedtem, nem én vagyok az!

Az autó elindul a gyűjtőfogház felé,
elkapom Lili utolsó pillantását.

Lili neon-glóriával ereszkedett alá a fináléban,
és mi mind köréje gyűltünk. Fináléről, fináléra.

Addig, végig fenn lógott a sötét zsinórpadláson,
emlékszem, egyszer annyira fájt a foga a megvonástól,
hogy végigsírta az előadást, és az arca a duplájára dagadt. Most egyre reménytelenebbül távolodik.

A kis, bűdös emberke mellettem a fülembé súgja, ne mond meg nekik, hogy tőlem kaptad. Bólintottam.

Később egy priccsen aludtunk fejtől-lábig,
ő hálából fölajánlotta, én meg nem mertem visszautasítani, nehogy megbántsam. Ahogy elaludt lefordultam a kőpadlóra. Ugyse tudok aludni.

A „csirkeöl” koszos mint a szar. Lili már mesélt róla.

Ha valaki nem érzi jól magát, most jelentkezzen, szól be az őrmester. Választhatunk a kórház és a cella között.

Senki nem jelentkezik.

Te jóisten, milyen lehet a kórház?!

Két fiu gyanakodva pillog rám, de régi jó barátom JÉ megnyugtatja őket. Rámmosolyognak.

Ugye megmondtam, hogy OK,
sziszegi az egyik, a másik a fejével int, hogy vagy?

Köszönöm, megvagyok, felelem hősiesen, de elszorul a torkom, holnapra gondolok.

Nekünk van valami, súgja az egyik fiú.

Nem akarok hinni a fülemnek, de elönt a mohóság, ITT?

Büszkén vigyorog, régi trükk, akarsz? ...

Még nem vették el a pénzünket.

Leheveredünk egymás mellé, a ketrec dugig van velünk, és a ketrec körül zsaruk, adminisztrátorok lótnak-futnak, ügyintézőnek, figyelnek, de nem túlságosan. Összeér a kezünk. Én a tenyereimmel arrébb csúsztatom a seggéből előhúzott csomagocskát és marokba szorítom. Egyelőre ennyi.

Ő ugyanezt teszi az összes pénzemmél, itt persze minden háromszor annyiba kerül. És ki tudja mi van benne?

Később kiderül, hogy majdnem semmi, de kivételesen nem érzem magam becsapva. Nem volt más választásom, és majdnem az egész világ. Vigyorgunk.

Vigyázz, súgja, ha a zsaruk meglátják, kibasznak velünk.

Arccal a kőre borulva alvást tettetek.

Kiszórom a port a kőpadlóra.

Befogom az egyik orlyukamat, és fölszívom.

A maradék odaragad, fölnyalom.

Arrébb gördülök.

A fiú ökölbe szorítja a kezét, dicséretnek szánja, „testvér”.

Vigyorgok.

Este a cellában lehervad a számról. Ennyi volt a csomagban.

Levetköztetnek, elveszik értéktárgyainkat, felöltözünk.

Két rendőr összeség mögöttem és röhögnek, „biztosan Ír”, hallom.

Ha látnák amikor fölizzgulok.

Eszembe jut Lili, akit a kurvákkal zártak össze.

Összebarátkoztak és a gyerekeikről beszélgettek.

Végig röhögtek az egészet, a nők annyival jobbak.

Engem valamiért kiemelnek az izgatott pourterico-i fiúk közül és átesznek néhány nyugodt fekete közé. Üriemberek.

Méltóságteljesen viselkednek, de rám se néznek.

Az egyikük hihetetlenül kövér, csak ül a priccsen és szuszog. Mindegyik jól öltözött, sportosan.

Ezek nem utcán rohangáló közlegények, gondolom, Férfiak.

Gyilkosságról beszélgetnek.

Valaki tolószékből kinyírt valakit, és másra kenték.

Valamiért nem tetszik nekik, pedig a halott megérdemelte. Az egyik fekete fiatalember föl-alá járkál a cellában, a másik megkérdezi, hogy vagy?

Kibírom, válaszolja.

Ez erőt ad.

Két éjszakával később kiengednek.

A bíró, az ügyész és a kijelölt ügyvéd egyaránt a fejét csóválja, mi a szarnak hoztak ide semmiért, van elég dolguk.

Egy kicsit jólesik, és kilépek az utcára.

Nem járok, súlytalanul lebegek az emberek között. Az emberek angyalok.

„A szabadság fantomja.”

Valakinek felelnem kell, a kivégzésem felé vonulok a városon át, de előbb fölmegyek Lilihez, biztosan vár valamivel.

Mindent akarok, úgy érzem, megérdemeltem.

Lili nincs otthon, gyűlöletet érzek és csalódást.

Aztán megérkezik a gyerekekkel, és komplikációkat említ.

Elsötétül előttem a világ, majd kivilágosodik.

A helyzetet, ha nehezen is, de megoldottuk.

Szeretem Lilit és a gyerekeit.

Jól vagyok.

Budapest

Bálint István